

РЕШЕНИЕ

№ 3136

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 14.03.2012 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **9465** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО.

Образувано е по жалба от Ц. Г. П. срещу решение № 488/29.09.2011 г. на главния директор на СУСО. С посоченото решение е отменено разпореждане № [ЕГН]/21/24.06.2011 г. на ръководителя по пенсионно осигуряване като неправилно постановено и е върната пенсионната преписка на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО за произнасяне в съответствие с мотивите на решението.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на решението.

Ответникът – директорът на СУСО изразява становище за неоснователност на жалбата. Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заявление, вх. № 219/18.02.2005 г., Ц. Г. П. е поискал отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като към същото е представил документи за осигурителен стаж и доход и експертно решение на ТЕЛК № 4408/16.12.2004 г., с което органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността му 64% трайно намалена работоспособност с дата на инвалидизиране 17.09.2004 г. След извършена преценка на правото на пенсия с разпореждане № [ЕГН]/18.05.2005 г. на ръководителя на „ПО” на Ц. Г. П. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради

общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1 от КСО, считано от датата на инвалидизиране 17.09.2004 г.

С разпореждане № [ЕГН]/01.02.2006 г. отпускната пенсия е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО, считана от 27.10.2005 г. като е определена в размер при зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране 30 години, 4 месеца и 8 дни и индивидуален коефициент 1, 204, изчислен по реда на чл. 70, ал. 3-5 от КСО от осигурителния доход на жалбоподателя за периода 01.01.1992 г. – 31.05.1995 г. и 01.01.1997 г. – 31.01.2004 г. Посочените разпореждане не са обжалвани от лицето и са влезли в сила.

Със заявление вх. № 06008272/15.10.2010 г. Ц. Г. П. е направил искане за преизчисление на пенсията въз основа на придобит осигурителен стаж и доход след пенсионирането, както и на осигурителния му стаж до датата на инвалидизирането, за което е представил и документи за осигурителен стаж и доход, които са описани в подаденото заявление.

С разпореждане № [ЕГН]/21 от 24.06.2011 г. на ръководител „ПО” личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя е преизчислена на основание чл. 21, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, считано от датата на подаденото заявление – 15.10.2010 г. Размерът на пенсията от 247, 18 лв. е определен от индивидуален коефициент 1, 277, изчислен по реда на чл. 70, ал. 3-5 от КСО за осигурителния доход на лицето за периода 01.01.1992 г. – 31.05.1992 г. и 01.01.1997 г. – 14.06.2006 г., включително при зачетен осигурителен стаж 34 години, 2 месеца и 27 дни до датата на инвалидизиране и 1 година, 8 месеца и 14 дни след инвалидизирането. Посоченото разпореждане е обжалвано по административен ред, като с решение № 488/29.09.2011 г., което е предмет на контрол за законосъобразност пред настоящата инстанция, същото е отменено като неправилно постановено и пенсионната преписка е върната на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО за произнасяне в съответствие с мотивите на решението. В посоченото решение е посочен осигурителния стаж до датата на инвалидизиране 17.09.2004 г. общо зачетен 34 години, 2 месеца и 27 дни, така както е зачетен по периоди, посочен е и зачетеният осигурителен стаж след датата на инвалидизиране - 1 година, 8 месеца и 14 дни. С посоченото решение претенциите на жалбоподателя, че осигурителният му стаж е определен в по-малък размер са приети като неоснователни. В тази връзка решаващият административен орган е изложил мотиви, че съгласно чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец, в тази връзка е прието, че при зачитане на осигурителния стаж длъжностното лице по пенсионно осигуряване е приложило цитираната разпоредба, като правилно е изключило дублираните периоди при определяне на продължителността на осигурителния стаж на жалбоподателя. Приел е също така, че няма основание периодът от 01.09.1963 г. до 17.06.1968 г., през който лицето е било студент в У. да бъде зачетен за осигурителен стаж и взет предвид при определяне на личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Решаващият административен орган е направил и констатацията, че при направената във връзка с предявената жалба проверка на зачетения осигурителен стаж се установява, че в резултат на допусната техническа грешка неправилно е зачетен два пъти един и същ период за осигурителен стаж за м. 06.2002 г. (по осигурителна книжка и по данни в ПР на НОИ), което е довело до определяне в по-голям размер с 1 месец на продължителността на осигурителния стаж до датата на инвалидизиране. Решаващият

административен орган е констатирал, че при извършената проверка е установено, че е допуснат и пропуск при определяне на осигурителния доход за изчисляване на индивидуалния коефициент, като в нарушение на чл. 70, ал. 3-5 от КСО не е включен осигурителния доход за зачетения по регистъра по чл. 5, ал. 4 от КСО осигурителен стаж (за м. 09-12.2001 г. и м. 02, м. 03 и м. 05.2003 г.). Това са и мотивите на решаващия административен орган за отмяната на разпореждане № [ЕГН]/21 от 24.06.2011 г. на ръководителя на „ПО“ като неправилно постановено и връщане на пенсионната преписка на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО за произнасяне в съответствие с мотивите на решението му.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима. Действително, с обжалваното решение е отменено разпореждане № [ЕГН]/21 от 24.06.2011 г. на ръководителя на „ПО“ като неправилно постановено и връщане на пенсионната преписка на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО за произнасяне в съответствие с мотивите на решението му, но доколкото със същото се засягат права и законни интереси на жалбоподателя, по които решаващият административен орган се е произнесъл именно с решението си, то следва да се приеме, че жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения: Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решение № 488/29.09.2011 г. на главния директор на СУСО. С посоченото решение е отменено разпореждане № [ЕГН]/21/24.06.2011 г. на ръководителя по пенсионно осигуряване като неправилно постановено и е върната пенсионната преписка на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО за произнасяне в съответствие с мотивите на решението. От съдържанието на подадената до съда жалба следва извода, че жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение поради непризнат поради дублиране на периоди осигурителен стаж в размер на 1 година, 1 месец и 19 дни, доводи, че не му е признат и стаж в размер на 2 години, 6 месеца и 19 дни, удостоверява с УП-2 № 33/08.04.2005 г., издадено от [фирма]. Излага доводи, че неправомерно е отказано зачитането на времето на висшето му образование, прави оплакване и относно отказите на служителите на Националния осигурителен институт да заверят осигурителната му книжка за получени възнаграждения по граждански договори със [фирма] поради несъответствие на съдържащата се в нея информация с тази от ПР на Националния осигурителен институт.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува, същите са правилно установени от решаващия административен орган, оплаквания по отношение на установените факти не се съдържат и в жалбата.

Спорът между страните е относно приложението на относимите правни норми, като спорните въпроси между страните ще бъдат разгледани съобразно съдържащите се в жалбата оплаквания.

По отношение на обстоятелството на зачитане на един и същ период от време два пъти за осигурителен стаж, но на различни основания. Фактите правилно са установени от решаващия административен орган, така, както са установени същите не се оспорват от жалбоподателя. Установените периоди на дублиран стаж съобразно събраните по делото доказателства, са както следва: 20.05.2003 г. до 17.01.1994 г. по ТК № 55, който е дублиран със стаж, зачетен по ОК № 54489, от 01.08.1999 г. до 04.05.2000 г. по УП-2

№ 96/20.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по ОК № 44016481/2005 г. и по ПР по декларация на лицето, от 01.10.1999 г. до 31.10.1999 г., по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по трудова книжка (без номер), от 12.09.2000 г. до 31.12.2000 г. по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по трудова книжка (без номер), от 01.01.2001 г. до 31.12.2001 г. по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по трудова книжка без номер) и по ПР по декларация на лицето, от 01.01.2002 г. до 31.01.2002 г. по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по ОК и по ПР по декларация на лицето, от 01.06.2002 г. до 30.06.2002 г. по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по ПР по декларация на лицето и от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 г. по УП-2 № 33/08.04.2005 г., дублиран със стаж, зачетен по ОК и по ПР по декларация на лицето. Това са фактите, по които страните не спорят. Както се посочи и по-горе спорът е относно приложимостта на чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Оплакванията, съдържащи се в жалбата са неоснователни.

Зачитането на осигурителния стаж е регламентирано в чл. 9 и чл. 9а от КСО, като съгласно чл. 9, ал. 11 от КСО редът и начинът за изчисляване на осигурителния стаж се определят с наредба на Министерския съвет по предложение на Националния осигурителен институт. Посочената наредба е Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, като раздел V от същата регламентира установяването и зачитането на осигурителния стаж и осигурителния доход. Съгласно чл. 38, ал. 11 от наредбата, приложим за процесния случай, ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец. За процесния случай, не се спори между страните, че за посочените по-горе периоди лицето е осигурявано на различни основания. При така установените факти, а именно наличието на осигуряване на лицето на различни основания за процесните периоди правилно административният орган е обосновал за приложим чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Настоящата съдебна инстанция намира за правилни и направените изводи в представените по делото писмени бележки от ответника по спора, че тези периоди, за които са внасяни осигурителни вноски се зачитат като осигурителен доход, което се отразява при изчисляването на индивидуалния коефициент и определяне на размера на пенсията, по аргумент от чл. 70, ал. 3 от КСО. В тази връзка, също така е неоснователно оплакването, съдържащо се в жалбата, че осигуряването на различни основания било недопустимо след като намира приложение чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж.

По отношение на съдържащото се в жалбата оплакване относно незачитането на периода на редовна военна служба от 02.10.1961 г. до 04.09.1963 г. Посоченият период представлява осигурителният стаж на лицето до датата на инвалидизиране и същият е зачетен по периоди като 1 година, 11 месеца и 3 дни, по удостоверение № 10494/15.11.2010 г. от „ДВИА”, следователно оплакването в тази насока е неоснователно.

По отношение зачитането на времето за обучение за осигурителен стаж. Зачитането на времето за обучение за осигурителен стаж е регламентирано в чл. 9а от КСО, съгласно който за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита времето на обучение на лицата, завършили висше или полувисше образование, ако внесат за своя сметка осигурителни вноски, изчислени върху минималния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване към датата на внасянето на вноските. Осигурителният стаж се

зачита за времето, за което са внесени вноските, но за не повече от срока на обучение, предвиден по учебния план за завършената специалност. В процесния случай не са налице предпоставките за приложимост на посочения текст, доколкото не се установява от събраните по делото доказателства, а и твърдения в тази насока не се съдържат в жалбата лицето да е внасяло за своя сметка осигурителни вноски, изчислени върху минималния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица.

Следователно, правилно административният орган е установил липсата на правно основание периодът от 01.09.1963 г. до 17.06.1968 г., през който жалбоподателят е бил студент в У. да бъде зачетен за осигурителен стаж и взет предвид при определяне на размера на личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Без значение и неотнормено към спора е обстоятелството, посочено в жалбата, че лицето е завършило висшето си образование на собствени разходи (на разходи, поети от неговите родители). Приложимостта на чл. 9а от КСО е обусловена от съдържащите се в посочената норма предпоставки и същата не въвежда като условие за приложимостта си и не отчита обстоятелството кое е лицето, поело разходите за образованието.

По отношение на оплакването на жалбоподателя, свързано с незаверяване на осигурителната му книжка от страна на длъжностни лица от Националния осигурителен институт. Посоченото оплакване е неотнормено към спора. Независимо от това, съгласно чл. 7, ал. 5 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица, осигурителните книжки на самоосигуряващите се лица се заверяват, при условие че са внесени дължимите осигурителни вноски по [чл. 6, ал. 8 от Кодекса за социално осигуряване](#). Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, работодателите, осигурителите и техни клонове и поделения, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица или упълномощени от тях лица подават в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите декларации по образец 1, 3 и 5 съгласно приложения № 1, 2 и 3. Съгласно чл. 11 от посочената наредба задължените лица по тази наредба са длъжни да запознават осигурените лица със съдържанието на предоставената за тях информация, когато лицата отправят искане за това. При различие между информацията, подадена от осигурителя по реда на посочената наредба и тази, отразена в осигурителната книжка, длъжностното лице не би могло да завери осигурителната книжка без уточняване на верните данни. В тази връзка, макар и да се определя като обстоятелство, неотнормено към настоящия спор, отказът на служители от Националния осигурителен институт да заверят с несъответствия между вписаната в осигурителната книжка информация и тази от ПР е правилно и в съответствие с разпоредбите на посочените наредби.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение може да отмени разпорежданията и да реши жалбите или исканията по същество.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка,

издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Ц. Г. П. срещу решение № 488/29.00.2011 г. на главния директор на Столичното управление „Социално осигуряване”, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ